Aventurile lui Doc Savage

150

Fachirul

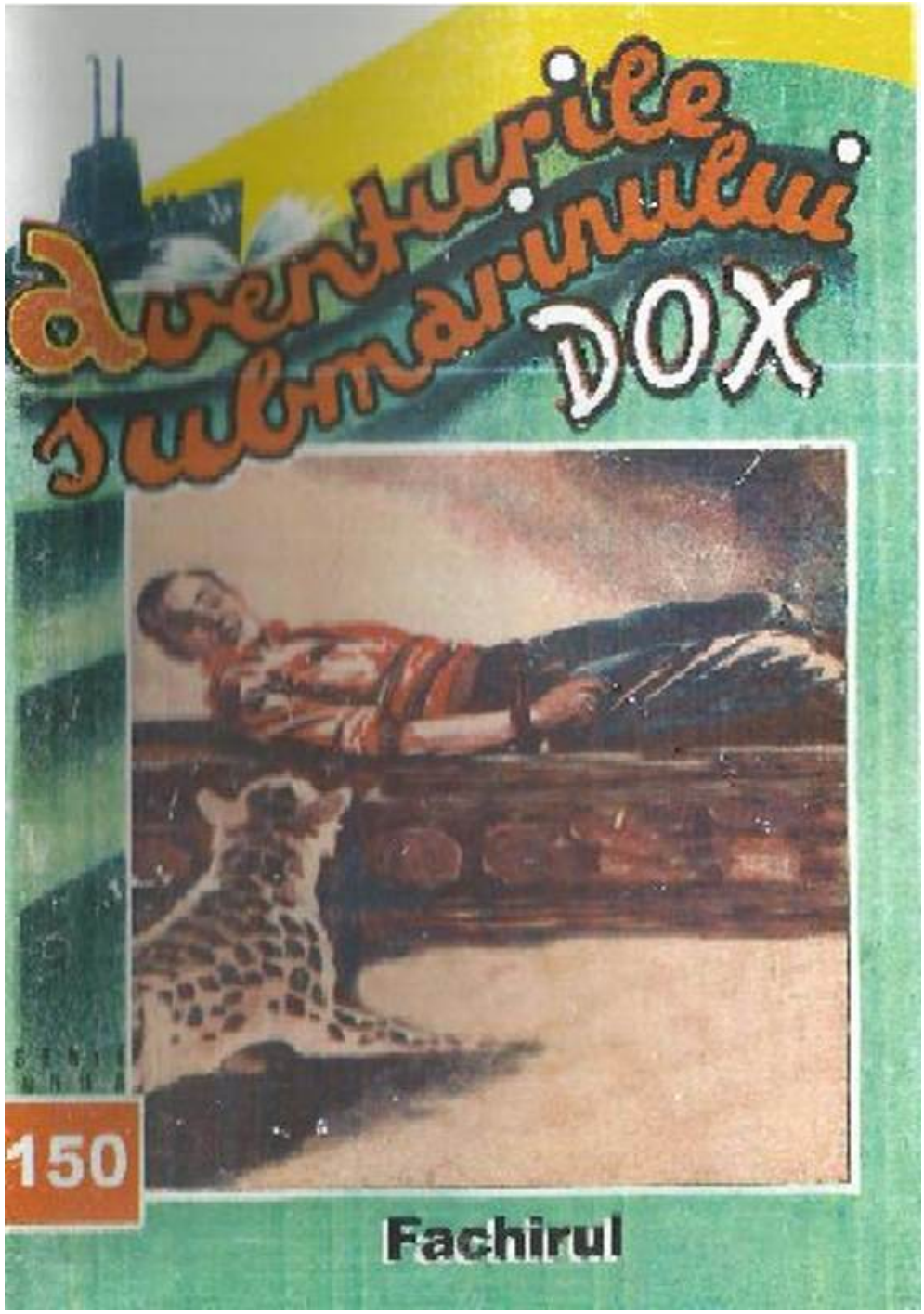
Aventurile submarinului DOX
150
Fachirul

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 150

FACHIRUL

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN MIC ACCIDENT

— STÂRNIRĂM OARECARE SENZAŢIE când părăsirăm în Bangalore trenul „Companiei Madras-Calicat” – îşi începu doctorul Bertram povestirea – Sir Hastings, guvernatorul din Madras, anunţase din vreme sosirea noastră şi acum furăm întâmpinaţi în gară de Charles Roberts, şeful poliţiei din Bangalore, cu statul său major şi o întreagă trupă de poliţişti, iar în faţa gării stătea Lionel Horsing – colonelul regimentului cu garnizoana aici – împreună cu o jumătate de companie de soldaţi.

De voie de nevoie trebuirăm să primim defilarea armatei, cinste care ni se făcea, firește, numai pentru că salvasem la Madras pe femeile engleze.

Pongo şi Maha fură şi ei nevoiţi să meargă, în pas de paradă, îndărătul nostru, deşi credinciosul negru încercase în ultima clipă să se facă nevăzut – dar colonelul Hastings îl adusese el-însuşi înapoi.

Prea plăcută nu ne era această primire, oricât de onoraţi am fi fost. Era mai bine să rămânem neobservaţi căci în Madras ne făcusem un duşman de moarte – pe Tippu Nega, care avea toate motivele să ne urască.

El dispăruse împreună cu vreo câţiva partizani de-ai săi, când palatul îi fusese asaltat de soldaţii englezi. De atunci nu mă simţeam prea la largul meu ori de câte ori eram înconjuraţi de mulţime, deoarece lesne s-ar fi putut să ne nimerească vreun glonţ sau vreo săgeată a vreunui necunoscut.

Şi acum dădeam mai multă atenţiune celor ce ne înconjurau decât soldaţilor prin rândurile cărora treceam. Cunoscusem îndeajuns viclenia indienilor şi cine să ne salveze dacă am fi fost nimeriţi pe neaşteptate de săgeţi otrăvite?

Ieşiserăm dintre rândurile soldaţilor şi, la ordinul locotenentului, aceştia formară coloana. Îi lăsarăm să defileze pe dinaintea noastră, apoi opri lângă noi automobilul colonelului; cu o plecăciune respectuoasă acesta ne pofti în maşină.

Deodată răsună îndărătul nostru un ţipăt, răguşit şi atât de înfiorător, încât n-avea nimic omenesc într-însul. Întoarserăm repede privirile şi văzurăm dând buzna spre noi un ofiţer cu uniforma mânjită şi ruptă, cu chipul însângerat şi în privire îi lucea nebunia.

Sări la noi, cu revolverul întins, cu ochii holbaţi pironiţi asupra colonelului. Nu se uita la nimeni din jurul său şi nici nu văzu că Pongo alunecă spre el ca o umbră neagră.

În clipa următoare începu să se zvârcolească cu disperare, dar zadarnic, în pumnii uriaşului nostru camarad. Şi imediat săriră câţiva poliţişti şi puseră cătuşe de oţel ofiţerului care răcnea acum cuvinte neînţelese.

— Îngrozitor! exclamă colonelul, care se îngălbenise la faţă. Ăsta e locotenentul Town, unul din cei mai buni ofiţeri ai mei. A dispărut fără urmă acum o săptămână şi iată în ce stare îl revăd!

— Probabil că e un caz de nebunia tropicelor – zise Marian, cu milă.

Colonelul Horsing îi aruncă o privire ciudată, se uită la şeful poliţiei şi Roberts dădu din cap.

— Domnilor, ar fi poate o lipsă de politeţe din partea mea – zise Horsing apoi – dacă v-aş ruga să-mi îngăduiţi a vă expune acest caz îngrozitor, căci doar aţi venit aici ca să vă odihniţi, după aventurile grozave pe care le-aţi întâmpinat în Madras.

— Îmbolnăvirea locotenentului se datoreşte vreunei pricini ascunse? se grăbi să întrebe Marian. Ştiţi prea bine că suntem mereu în căutare de aventuri şi dacă e vorba să se fi făptuit vreo crimă împotriva acestui nenorocit, atunci v-aş ruga chiar să ne istorisiţi despre ce e vorba.

— Veniţi cu mine la biroul meu – răspunse colonelul – şeful poliţiei ne va însoţi. Pe el îl priveşte chestia în aceeaşi măsură ca pe mine, fiind comandant al regimentului.

După ce aruncă însă o privire compătimitoare spre locotenentul furios, pe care poliţiştii se trudeau să-l urce într-o maşină, ne invită în automobilul său şi stărui ca şi Pongo şi Maha să ne însoţească. Şeful poliţiei se aşeză în faţă lângă şofer şi cu mare viteză străbăturăm străzile din Bangalore.

În drum, colonelul Horsing ne împărtăşi că îşi îngăduise să ne pună la dispoziţie odăi în bungalowul său. Şoferul ne va duce acolo, după ce vom fi ascultat povestirea sa.

Coborârăm la cazarmă şi Horsing ne conduse în biroul său. La intrarea noastră se ridică repede un tânăr ofiţer, pe care colonelul ni-l recomandă drept locotenentul Fileds, aghiotantul său.

Luarăm loc în faţa lui, apoi Horsing scoase dintr-un sertar al biroului o hârtie şi scrise un nume pe ea. Apoi zise cu tristeţe în glas:

— Locotenentul Town este al şaptelea ofiţer atins subit de nebunie, după ce câteva zile fusese dispărut. Şi nu se poate

susţine că e o simplă întâmplare la mijloc, ci că e vorba de crime.

— Şapte ofiţeri? exclamă Marian, uimit. Şi toţi s-au îmbolnăvit în aceleaşi împrejurări? E drept că asta nu e o simplă întâmplare, ci cu siguranţă că se ascunde un mare criminal îndărătul acestor fapte. Nu mi-aţi putea da amănunte asupra acestor cazuri?

— Voi vorbi cât se poate de deschis – zise colonelul, după ce mai schimbase o privire cu şeful poliţiei – aceste şapte cazuri sunt pentru noi cu totul învăluite în mister şi după ce Sir Hastings ne-a comunicat că veţi veni încoace, am luat hotărârea să vă rugăm să vă ocupaţi de ele.

— Nu suntem de fel detectivi – zise Marian – şi până acum numai întâmplarea a făcut să putem lămuri câteva cazuri. Povestiţi, vă rog!

— Prea mult nu e de povestit – răspunse colonelul – cei şapte locotenenţi şi-au făcut totdeauna datoria spre deplina mea mulţumire; au dispărut, apoi s-au întors în aceeaşi stare cum l-aţi văzut pe bietul Town. Toţi vroiau să mă atace pe mine şi în trei rânduri am scăpat ca prin urechile acului de a fi rănit sau chiar omorât.

— Asta înseamnă, domnule colonel, că aveţi un duşman neîmpăcat, care vrea să vă prăpădească prin mijlocirea nenorociţilor ofiţeri, căci cu siguranţă că boala lor mintală e provocată în mod artificial. Ce spun medicii?

— Ei stau în faţa unei enigma; e şi foarte problematic dacă bieţii bolnavi se vor mai însănătoşi. Maladia se aseamănă cât se poate de bine cu prea cunoscutul „delir tropical“.

— De când s-au ivit aceste cazuri? mai întrebă Marian.

— De şapte săptămâni; în fiecare săptămână unul.

— Hm.… atunci înseamnă că înainte de vremea asta v-aţi făcut un duşman, domnule colonel – zise Marian cu hotărâre – aţi fost cumva nedrept faţă de vreun inferior sau un cunoscut?

— Cam aşa bănuia şi Roberts – răspunse Horsing – dar oricât mă gândesc nu-mi pot aminti de aşa ceva.

— Aţi condamnat poate pe vreun băştinaş? Sau aţi pătruns în vreun lăcaş sfânt fără să ştiţi? Vedeţi că tocmai din acest punct de vedere sunt de temut băştinaşii.

— Şi despre asta am vorbit cu Roberts, dar zău că nu-mi pot aminti de nimic.

— Care va să zică acum şapte săptămâni… făcu Marian îngândurat. În vremea aceea cei şapte ofiţeri, care sunt bolnavi acum, au fost aici, sau câţiva din ei au venit mai târziu?

— În urmă cu şapte săptămâni numai patru din ei se aflau aici. Am fost nevoit pe urmă să-i înlocuiesc, pe rând, cu alţii din Madras. Dintre aceşti înlocuitori s-au îmbolnăvit patru, socotindu-l şi pe Town.

Câteva minute Marian rămase adâncit în gânduri. Apoi, deodată, puse o întrebare:

— Sunteţi căsătorit, domnule colonel şi aveţi familie?

— Da – răspunse Horsing, mirat – dar ce-are de-a face asta cu chestia ce ne preocupă?

— Poate că foarte mult – zise Marian, calm – aş vrea să întreb pe soţia şi pe copiii dv. dacă nu au avut vreo neînţelegere cu un băştinaş acum şapte săptămâni. Dacă e aşa, înseamnă că am găsit o urmă pe care putem ajunge la ţintă. Toată chestia asta pare să fie răzbunarea unui băştinaş. Şi cu siguranţă că locotenentul Town nu va fi ultimul ofiţer care să vă atace brusc, domnule colonel.

— Drace! exclamă şeful poliţiei, sărind în sus. La asta e adevărat că nu m-am gândit încă. Fireşte, se prea poate să fie aşa. Niciodată nu vom putea pătrunde în sufletul indienilor. Freddy al d-tale, dragă Horsing, e în stare să fi insultat pe vreun băştinaş.

— E drept, mi-a cam făcut el boroboaţe de astea – încuviinţă colonelul. O să-l iau eu la refec când voi ajunge acasă. O să-ţi comunic rezultatul, dragă Roberts. Vezi, am bănuit eu îndată că domnul Farrow ne va putea ajuta.

— Mă rog, mă rog – făcu Marian, zâmbind – nu e deloc sigur că Freedy e vinovat de încurcătura asta. Ce vârstă are fiul dv.?

— Şaisprezece ani. Dar spre ruşinea mea trebuie să mărturisesc că n-am nici o putere asupra lui; nu e bun de nimic şi e oricând gata de şotii. Pentru că e odorul nevestimii, nu-i pot face însă nimic.

— Dacă n-aveţi ceva împotrivă, domnule colonel – zise Marian – aş dori să vorbesc cu fiul dv. poate că faţă de dv., de teamă să nu-l pedepsiţi, nu o să vrea să mărturisească nimic. Să nădăjduim că totul se va sfârşi cu bine – mai spuse Marian – în primul rând m-aş bucura foarte mult dacă bieţii ofiţeri s-ar însănătoşi. În ce stare se află? Mai sunt furioşi?

— Nu, sunt în stare de apatie completă – răspunse Horsing – îndată ce mă văd însă, capătă accese de furie. S-ar putea spune că i-am tratat rău în calitate de comandant. Dar orice soldat din regimentul meu vă poate mărturisi că am fost totdeauna bun şi drept cu ofiţerii şi oamenii mei.

— Atunci trebuie să căutăm să facem ceva pe calea aceasta – zise Marian – n-am putea să-l vedem pe bieţii

bolnavi? Cunoaştem multe otrăvuri şi efectele lor. M-aş bucura foarte mult dacă am afla, întâmplător, cauza acestor îmbolnăviri.

— Cei dintâi patru au şi fost duşi la Madras – spuse colonelul – dar ceilalţi doi, împreună cu Town, se află încă aici.

— Bine, vom vedea cum stau lucrurile – zise Marian – înainte de toate, să stăm de vorbă cu Freddy al dv.

Horsing rugă pe aghiotant să dea ordinele cuvenite şoferului, apoi se scuză că slujba îl va mai reţine câteva ceasuri, dar făgădui să se grăbească. Şeful poliţiei se despărţi şi el de noi, trebuind să se ducă la serviciu. Horsing îl invită însă pentru seara şi el făgădui că se va grăbi de asemenea.

În clipa aceasta cineva bătu în uşă şi la răspunsul colonelului dădu buzna înăuntru un băieţandru înalt şi zvelt cu faţa rumenă şi frumoasă.

— Ei, Freedy – zise Horsing, cu asprime – de ce-ai venit încoace? Parcă era vorba să nu te mişti de acasă?

Dar expresia strălucitoare din ochii colonelului nu se împăca deloc cu tonul aspru din glasul şui şi Freddy râse când răspunse:

— Ah, tată, nu mai aveam răbdare! De ce i-ai reţinut atâta pe domnii aceştia? Am fost nevoit să vin încoace.

Tânărul îmi plăcea şi-l privii prietenos. Deodată însă, chipul său deveni serios, foarte serios chiar, ochii săi se aţintiră rătăciţi la tatăl său şi cu glas cu totul schimbat zise:

— Ah, tu eşti!

În clipa următoare scoase un ţipăt ascuţit, smulse din buzunarul de la spate un revolver mic şi se repezi cu el întins la Horsing.

Rămaserăm încremeniţi, în primul rând colonelul, pe al cărui chip se citea uimire nespusă şi groază, în acelaşi timp.

Ar fi fost pierdut, poate, dacă Pongo nu l-ar fi îndemnat pe Maha:

— *Sa!*

Ghepardul făcu o săritură şi-l trânti pe băiat la pământ. Glonţul porni, dar căzu pe podea.

Apoi uriaşul negru sări şi el înainte şi smulse arma din mâna tânărului. Când îl ridică, văzurăm în ochii băiatului aceeaşi expresie pe care o avusese Town când se năpustise asupra colonelului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să însemne asta? exclamă Horsing, cutremurându-se. Freddy, scumpul meu Freddy, ce ţi s-a întâmplat?

— Asta e opera duşmanului dv., domnule colonel – zise Marian cu seriozitate – daţi ordin să vie imediat o ambulanţă care să-l transporte pe băiat la spital! Liniştiţi-vă, ne vom da silinţa ca să lămurim această taină şi Freddy se va face iar sănătos.

Aghiotantul se repezi la telefon şi ceru să se trimită o ambulanţă. Colonelul nu era bunde nimic – privea cu ochii holbaţi la fiul său, care se zbătea în mâinile lui Pongo.

Marian şi cu mine ne apropiarăm de el, cu gând să-l liniştim, dar atunci Marian mă ghionti şi în aceeaşi clipă văzui şi eu că Pongo făcea o mutră cu totul ciudată.

Îl întoarse pe băiat pe jumătate, astfel că lumina cădea în ochii lui – şi trăsăturile lui Pongo exprimară deodată spaimă, ba chiar groază.

— Pongo, cunoşti otrava asta? întrebă Marian.

Credinciosul uriaş ne privi speriat, apoi dădu din cap şi zise încetişor:

— Pongo cunoaşte. Foarte rău. Multă vrăjitorie.

Rămăsei ului, căci pentru întâia oară auzeam că Pongo crede în vrăji.

— Cum ai ajuns la asta, Pongo? întrebă Marian mirat.

Uriaşul lăsă capul în jos, dar nu răspunse.

Freddy Horsing se mai linişti, sforţările grozave pe care le făcuse ca să se desfacă din braţele lui Pongo, îl istoviseră, de sigur şi ţipetele pe care le scosese până atunci se preschimbară în scâncete.

— E îngrozitor! gemu colonelul. Cu ce am păcătuit Dumnezeule! Ajutaţi-mă, vă rog, domnilor!

— O vom face, domnule colonel! zise Marian, cu hotărâre, Pongo al nostru cunoaşte otrava. A! Uite că vine ambulanţa. Fiului dv. îi trebuie imediat îngrijire medicală şi în primul rând să i se facă o injecţie calmantă.

Cei doi infirmieri care veniseră cu ambulanţa luară imediat în primire pe bolnav şi-l scoaseră afară. Horsing vru să meargă cu ei, dar Marian îl opri.

Cuvintele energice ale lui Marian îşi făcură efectul. Oftând din adânc Horsing îşi reluă locul la birou şi-şi aţinti privirea imploratoare în ochii prietenului meu.

Marian se apropiă de Pongo, care stătea la fereastră şi se uita afară, îi puse mâna pe umăr şi zise hotărât:

— Pongo, cunosc vraja.

II
TAINE ÎNTUNECATE

URIAŞUL NEGRU SE-NTOARSE FULGERĂTOR şi se holbă la Marian. Şi noi eram uimiţi peste măsură şi ne ridicarăm fără să vrem. Domnea o mare încordare în odaie şi Horsing oftă iarăşi din adânc. Pentru el era în joc fericirea vieţii sale.

— *Masser* cunoaşte? întrebă acum Pongo, cu glas răguşit. Atunci *Masser* ştie că asta foarte rău.

— Nu, Pongo nu e rău – zise Marian, cu hotărâre – poate că ţi s-a spus numai aşa.

— Nu, *Masser,* Pongo văzut chiar – spuse uriaşul şi un fior îi străbătu trupul.

— A, foarte interesant! făcu Marian. În Africa ai văzut-o?

— Da. *Masser,* vrăjitor venit în libatta de la Pongo.

— Hm, v-o fi speriat numai – zise Marian, zâmbind – dar trebuie să-ţi spun, Pongo, că tot ce-aţi văzut a fost numai înşelătorie. Chiar şi şarpele mare, verde.

— Oh, *Masser* crede aşa într-adevăr? făcu uriaşul, cu îndoială.

— Da, Pongo – răspunse prietenul meu – poţi să mă crezi. Şi unde a rămas vrăjitorul?

— Pongo omorât pe el – răspunse camaradul nostru, scurt – el făcut rău oameni tineri din Libatta.

— Foarte bine! zise Marian. A fost drept că ai omorât pe acest individ primejdios. Şi atunci ai cunoscut şi otrava aceea care-i face pe oameni turbaţi?

— Da, *Masser.* Vrăjitor a îmbolnăvit aşa oameni tineri care râs de el. Pongo însă căutat, până găsit buruiană care vindecă.

Ascultasem convorbirea cu mare încordare; acum colonelul sări în picioare şi strigă:

— Oh, Pongo cunoaşte contraotrava? Trebuie s-o aducă repede!

— Pongo caută – răspunse uriaşul, cu şovăială însă – buruiana creşte în mlaştină. Unde este mlaştină aici?

— La depărtare de o jumătate de ceas – se grăbi să răspundă Horsing. E o mlaştină mare, aproape de nestrăbătut. Plecăm îndată într-acolo?

— Pongo caută singur… foarte primejdios – spuse credinciosul nostru camarad.

Se părea că nu se tămăduise încă pe deplin de superstiţia sa.

Îmi frământam mintea ce să-nsemneze toată vrăjitoria asta, pe care o cunoştea bine şi Marian – când îmi veni în gând că prietenul meu pomenise de un şarpe mare, verde. Abia acum mă lămurii.

— Mariane – zisei cu însufleţire – acum ştiu. E vorba de cunoscutul „cult *Voodoo*", pe care cu sute de ani în urmă l-au adus în Tahiti sclavii negri care au fost târâţi acolo.

— Foarte adevărat Robert – încuviinţă Marian – şi de sigur că ştii şi că în desfăşurarea acestui cult joacă un rol însemnat, pe lângă orgiile cele mai nebuneşti şi otrăvuri misterioase. Fireşte că în cazurile ce ne interesează se poate să nu fie nici o legătură cu acest cult fioros, dar otrava întrebuinţată de enigmaticul atentator, o fi având asemănare cu una din otrăvurile acelea tahitiene. Dacă există însă pe aici plantele acelea otrăvitoare, cu siguranţă că Pongo va descoperi şi buruiana din care se poate scoate contraotrava.

— Dar de ce vrea să se ducă singur Pongo al dv.? întrebă Horsing, agitat. Prin asta nu face decât să piardă timp. Dacă am pleca acum cu o maşină la mlaştină şi am căuta împreună, s-ar putea ca Freddy al meu să fie vindecat înainte ca biata mea soţie să afle ceva.

— Trebuie neapărat să te duci singur? întrebă Marian pe uriaşul negru? Nu ţi-am putea ajuta şi noi la căutatul buruienii?

Pongo rămase vădit încurcat; în cele din urmă spuse:

— Pongo mai bine merge singur, altminteri buruiana pierde putere. Şi *Massers* nu trebuie cunoaşte şarpe verde.

— Bine, Pongo – zise Marian – dar trebuie să te grăbeşti cât se poate. Putem pleca împreună la mlaştină, în care vei intra singur şi vei căuta buruiana.

— Bine – încuviinţă uriaşul.

— Aş vrea să merg şi eu, căci de lucrat tot nu mai pot lucra astăzi – spuse Horsing – şi n-am curajul să-i dau de veste soţiei mele despre grozăvia asta. Fields, mă înlocuieşti d-ta astăzi aici! Telefonează imediat la spital ca medicii să nu comunice nimic soţiei mele!

— Am înţeles, domnule colonel!

Aghiotantul chemă imediat spitalul şi după ce vorbi ne spuse:

— Puteţi fi liniştit, domnule colonel. Lui Freddy i s-a dat un calmant şi acum doarme. Doctorul Thomson crede că îmbolnăvirea nu e atât de gravă ca la camarazi.

— Slavă Domnului! oftă colonelul. Haideţi domnilor, să nu pierdem nici o clipă!

Coborî în goană scările înaintea noastră şi sări în maşina care aştepta. Cu toată viteza pornirăm prin străzile oraşului şi ieşirăm pe o şosea care ducea spre miazăzi.

După douăzeci de minute numai începu să se zărească printre tufele junglei apa de sclipea în culorile curcubeului. Pongo ridică mâna şi îndată colonelul ordonă şoferului să oprească maşina.

— *Massers* aşteaptă aici – zise Uriaşul – ţine pe Maha! Pongo trebuie caute, poate dureze mult asta.

Sări din maşină şi porni în jos pe şosea, spre miazăzi. Privi cu atenţiune în amândouă părţile şi în cele din urmă coti spre dreapta în mlaştină, după ce se îndepărtă cu vreo sută de metri.

Tufele ne împiedecau să-l urmărim mai departe cu privirea şi Horsing întrebă cu încordare:

— Domnule Farrow am auzit şi eu multe despre cultul *Voodoo*; crezi într-adevăr că negrii întrebuinţează cu prilejul acesta astfel de otrăvuri care produc nebunie subită?

— Am auzit, din izvor sigur chiar, că negrii din Tahiti cunosc otrăvuri grozave. Victimele îşi pierd cu totul mintea şi sunt date fără voinţă pe mâinile învingătorilor lor. Alte otrăvuri, mai cu seamă fumul unor anumite buruieni, produc vedenii, printre care şarpele cel mare, verde, joacă rolul principal. Că mi-a venit în gând cultul Voodoo, este simplu. Pongo nu e de felul lui superstiţios şi chiar în situaţiile cele mai primejdioase şi-a păstrat liniştea deplină. Când l-am auzit acum vorbind despre o vrajă, mi-am zis că nu poate fi vorba decât despre cultul *Voodoo*. Acesta a fost creat de strămoşii săi şi poate că e mai răspândit în lume decât bănuim.

— Aş vrea numai să ştiu cine poate fi duşmanul meu – zise colonelul tot mai crezi, domnule Farrow, că bietul meu Freddy a întărâtat pe vreun fanatic, care se răzbună acum atât de înfiorător? Dar atunci n-ar fi trebuit să-i nenorocească şi pe bieţii ofiţeri.

— Acesta e tocmai motivul care mă face să şovăi în bănuielile mele – mărturisi Marian – s-ar fi putut răzbuna de-a dreptul asupra lui Freddy, sau a dv. Nădăjduiesc, însă, că voi lămuri lucrurile.

— Acum sunt ceva mai liniştit – zise Horsing – dar cum puteau să-l aducă pe Freddy în starea aceasta? Şi tocmai când a intrat în biroul meu! N-o fi vreo taină cu totul deosebită îndărătul acestui lucru?

— Ba eu sunt chiar sigur de asta – răspunse Marian, cu seriozitate – şi pot susţine că noi suntem pricina. Poate că

misteriosul dv. Duşman a aflat că venim şi se teme că Freddy o să flecărească ceva. Aşa că s-a grăbit să-l împiedice. E posibil să fie aşa, deşi nu-mi vine să cred.

— Nici mie. De unde să bănuiască făptuitorul, că o să vă gândiţi să-l daţi de gol tocmai cu ajutorul lui Freddy? Şi de unde putea şti că băiatul avea de gând să vie la mine?

— Vă pot răspunde şi la aceste întrebări – zise Marian – se pare, într-adevăr, că fiul dv. l-a întărâtat cine ştie cum pe făptaş şi deoarece o fi auzit cu siguranţă de noi, se temea că o să ajung la încheierea asta. După cum s-a şi întâmplat chiar. De aceea l-a îndepărtat din cale imediat pe Freddy, când a văzut că a intrat în cazarmă. Ne va fi pândit el bine.

— Atunci ştie şi că ne aflăm aici acum? întrebă colonelul şi privi în juru-i. Te pomeneşti că ne şi aflăm în mare primejdie?

— N-am băgat de seamă să ne urmărească vreo maşină, cu toate că am fost foarte atent în privinţa asta – zise Marian – aşa că aici sunt încredinţat că ne aflăm în siguranţă. Când ne-om întoarce însă, va trebui să fim cu ochii în patru.

— Aşa e – încuviinţă Horsing – dar văd că Pongo al dv. cam întârzie…

— Păi bine, domnule colonel, e plecat abia de o jumătate de ceas. Şi cred că nu va fi prea uşor să pătrundă în mlaştină. Cât e de largă aceasta?

— În locul ăsta de aici nu e prea largă, cel mult două sute de metri. Colo spre apus, o altă şosea duce paralel la aceasta de aici, dar cu vreun kilometru spre apus. Acolo mlaştina e lată până la opt kilometri.

— Bună distanţă! făcu Marian. Trebuie să mişune pe acolo tot soiul de sălbăticiuni.

— Mai cu seamă crocodili, şerpi şi păsări – zise Horsing – presupun că Pongo al dv. a văzut de pe şosea niscaiva tufe, în apropierea cărora creşte buruiana aceea, altminteri n-ar fi intrat el aşa, deodată, în mlaştină.

— Aşa trebuie să fie – încuviinţă Marian.

Mi se pare că devenise deodată foarte îngândurat şi spuse pe nepusă masă:

— Deci numai la două sute de metri de aici trece o şosea? Păcat! Dacă ştiam asta înainte l-aş fi putut preveni şi mai stăruitor pe Pongo.

— Te temi de vreo primejdie pentru el? întrebă Horsing. Ai băgat de seamă ceva deosebit?

— Da, am observat o maşină cenuşie, care ne-a urmărit în oraş şi a dispărut când am ajuns la şoseaua asta de aici. Am crezut, firește că s-a îndreptat într-o altă direcţie, dar acum

mă tem că e în legătură cu acest caz foarte misterios şi că Pongo al nostru se găseşte în mare primejdie.

— Pentru Dumnezeu, ce e de făcut? întrebă colonelul, speriat. Să pornim îndată după el?

— Da, aşa trebuie să facem! zise Marian, cu hotărâre. Şi Maha trebuie să vie cu noi, căci numai el poate da de urma lui Pongo. Şoferul să ne urmeze la pas cu maşina, până la locul unde vom intra în mlaştină. Dacă nu ne înapoiem până într-un ceas, va trebui să dea de veste şefului poliţiei.

Horsing spuse şoferului ce are de făcut apoi o luarăm pe şosea.

Marian, care ţinea ghepardul de zgardă, mergea în frunte. Maha îşi dădu numaidecât seamă despre ce e vorba, după ce prietenul meu îi strigase să-l caute pe Pongo. Pornise vijelios înainte, pentru ca apoi să cotească spre dreapta.

Intrarăm în mlaştină. Pe alocuri puteam vedea urma lui Pongo în terenul moale şi clisos. De jur-împrejur era apa vâscoasă, şerpi alunecau spre tufele apropiate şi câte odată ieşea la iveală căpăţâna hidoasă a unui crocodil uriaş.

Cu o iscusinţă neîntrecută, Pongo găsise mereu locurile unde nu era primejdie să se afunde un trup omenesc. Drumul străbătut de dânsul ducea în zigzag, dar mergea de-a dreptul spre apus.

Cu cât pătrundeam mai adânc în mlaştină, cu atât deveneau mai dese tufele. Acum erau însă cu totul altfel de cum se întâlnesc în junglă; erau tufe cu frunza groasă şi cărnoasă, al căror miros îţi făcea rău.

Deodată Maha începu să smucească mai tare de curea şi scoase un mârâit care ne dovedi că Pongo e aproape. Îl trase pe Marian pe după o tufă mare şi prietenul meu – pe care-l pierdusem din ochi o clipă – scoase o exclamaţie de spaimă.

Sării repede pe după tufă şi rămăsei încremenit, căci nu mă aşteptam la priveliştea care mi se desfăşura înaintea ochilor.

Ne aflam pe o insulă potrivit de mare în mijlocul mlaştinii; era aproape de formă pătrată. Terenul era acoperit din belşug de buruieni înalte de câte un metru şi imediat bănuii că era vorba de plantele căutate, al căror suc conţineau contraotrava.

În mijlocul acestei vegetaţii bogate stătea ghemuit Pongo, privind ţintă, cu ochi sticloşi, înaintea lui şi când Marian îl strigă, el nici nu clinti. Părea un cadavru în care numai ochii mai trăiau.

Maha începu să se gudure pe lângă el, dar uriaşul negru tot nemişcat rămase.

— Pentru Dumnezeu, ce i s-a întâmplat? murmură colonelul, înspăimântat.

Marian se apropiase de credinciosul nostru camarad şi se aplecă. Îl privi cu luare aminte în ochi, apoi îl prinse de umeri şi începu să-l zgâlţâie.

— Pongo, Pongo, m-auzi? strigă el.

Dar credinciosul nostru camarad nici capul nu-l mişcă, în schimb deschise gura şi cu glas răguşit spuse:

— Şarpele verde, el nu vrea.

Marian se dădu înapoi, clătină capul, uimit şi, zise ca pentru sine:

— Cum poate să ştie asta?

Apoi se lăsă în genunchi. În faţa lui Pongo, îi ridică în sus capul şi-l privi ţintă în ochi. Luarăm acum parte la o adevărată şedinţă de hipnotism.

Prietenul meu îşi concentră toată energia în ochii cenuşii, care păreau că stau să-i iese din orbite. Şi când băgă de seamă că Pongo îşi ţinea capul în aceeaşi poziţie, începu să facă semne magnetice pe dinaintea chipului său.

Mişcările acestea deveneau tot mai stăruitoare şi expresia ochilor săi tot mai pătrunzătoare. Broboane mari de sudoare îi acopereau fruntea şi-mi dădeam seamă ce sforţare uriaşă îndeplinea. Era vorba aici să înlăture o voinţă străină, care trebuie să fi învins pe Pongo fulgerător.

În cele din urmă faţă înţepeniră a lui Pongo începu să tresară. Pe fruntea lui se iviră broboane de sudoare şi răsuflă din ce în ce mai tare.

Mai trecură câteva minute, apoi Marian făcu câteva mişcări foarte energice şi zise:

— Pongo, trezeşte-te!

Uriaşul oftă din adânc, închise ochii o clipă, pe urmă îi deschise iar şi întrebă, mirat:

— Oh, *Massers* aici? Pongo găsit buruiana.

— Cu atât mai bine! zise Marian, zâmbind mulţumit şi se ridică. Ţi se făcuse puţin rău, Pongo. Am venit după tine pentru că am văzut că întârzii.

Uriaşul se uită năuc la prietenul meu, îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Pongo ştie acum…. El venit încoace, apoi visat de şarpele verde. Fost vis rău.

Aruncă în acelaşi timp priviri speriate în juru-i, ca şi cum s-ar fi temut să nu vadă ivindu-se iar lighioana pe care i-o arătase o voinţă străină.

— În sfârşit, acum s-a dus! zise Marian. Hai să culegem buruienile alea!

Luarăm parte cu toţii la treaba asta, căci Pongo ne spuse că trebuie să fiarbă o zeamă tare, ca să-i poată vindeca pe cei şapte ofiţeri ţi pe Freddy de urmările grozavei otrăvi.

Ne întoarserăm pe urmă la maşină şi cu mare iuţeală pornirăm înapoi la Bangalore.

III
SE FACE LUMINĂ!

TOT TIMPUL PONGO bodogănea mereu că nu ştie ce i s-a întâmplat, până ce Marian îl lămuri în cele din urmă că fusese victima unui hipnotizator foarte dibaci.

Prea bine nu pricepu camaradul nostru cum stăteau lucrurile, dar mărturisi că o pereche de ochi plini de foc se aţintiseră asupra lui din tufiş. Apoi se ivise imediat şarpele verde şi-l oprise să se mişte.

Când Marian izbuti să-l facă să-nţeleagă cu mare greu, că un om îi insuflase voinţa sa, rămase dezamăgit şi zise cu hotărâre că va pedepsi pe acest duşman.

Merserăm de-a dreptul la spital, unde Pongo puse imediat la fiert buruienile, ca să le dea de băut bieţilor bolnavi.

Când văzurăm ivindu-se în depărtare marea clădire, zisei lui Marian:

— Sunt dezamăgit şi mirat, că acest hipnotizator misterios n-a rămas în apropierea lui Pongo. Îşi putea închipui, doar, că-l vom căuta şi-l vom găsi şi atunci ar fi putut să ne înlăture imediat şi pe noi.

— Probabil că-ţi pare rău – răspunse prietenul meu, zâmbind – dar ai dreptate, m-am gândit şi eu la asta. Şi drept să-ţi spun, faptul acesta nu-mi place de fel. Cine ştie dacă în vremea asta n-a pus la cale ceva împotriva noastră.

Maşina intră pe poarta spitalului şi opri la intrare. Încă înainte de a coborî, băgarăm de seamă că domnea o fierbere neobişnuită în clădire şi fără voie mă gândii la ultimele cuvinte ale lui Marian. Oare misteriosul duşman şi dăduse o dovadă de puterea-i sinistră?

Un bărbat înalt şi slăbănog ne ieşi înainte.

— Ce s-a întâmplat, doctore Thomson? întrebă Horsing, repede. Ce e cu Freddy al meu?

— De necrezut, domnule colonel! gemu medicul. Freddy al dv. şi cei trei ofiţeri au dispărut.

În vreme ce colonelul se năpusti asupra doctorului, copleşindu-l cu un potop de întrebări, Marian mă privi în tăcere şi dădu din cap.

Lucrase bine potrivnicul nostru! îl surprinsese pe Pongo pe când culegea buruienile alea, îl hipnotizase, dar ştia că noi cunoşteam efectul plantelor. Şi ca să împiedice vindecarea bolnavilor, îi răpise pur şi simplu.

— Liniştiţi-vă, domnule colonel! căută să-l potolească Marian pe Horsing. Trebuie să stabilim cum au fost cu putinţă aceste răpiri misterioase.

Silindu-se din răsputeri să fie calm, colonelul ni-l prezentă pe doctorul Thomson şi Marian întrebă:

— Bolnavii erau adăpostiţi în încăperi sigure?

— Da, domnule Farrow, trebuia să facem asta ţinând seamă de accesele lor de furie. Apoi, pe coridorul din faţa celulelor se afla mereu un paznic.

— Şi paznicul acesta n-a observat nimic ce i-ar fi dat de bănuit? Unde e el?

— E surprinzător… – murmură Thomson – Davis paznicul, stătea ghemuit, nemişcat, în colţul din fund al coridorului, nu răspundea la nici o întrebare şi murmura mereu ceva despre şarpele verde.

— Duşmanul nostru dispune într-adevăr de forţe misterioase – zise Marian – duceţi-ne, vă rog, repede la Davis! Voi încerca să-l trezesc din această stare hipnotică.

— Adevărat nu poate fi decât hipnoză! exclamă Thomson. Cum de nu mi-a venit şi mie în gând asta! Eram însă prea agitat din pricina dispariţiei bolnavilor.

Sub conducerea medicului urcarăm la etajul întâi al pavilionului în faţa căruia oprisem şi într-o cămăruţă văzurăm acolo pe paznicul Davis. Stătea pe un pătuc îngust, privea năuc în gol şi nu se clinti la intrarea noastră. Marian se folosi iarăşi de toată energia lui, ridică în sus capul paznicului, îi privi în ochi şi numai după cinci minute învinse puterea străină care pusese stăpânire pe Davis.

Dar paznicul nu fu în măsură să povestească multe. Pe când mergea de-a lungul coridorului, i se păru deodată că-l priveşte cineva. Întoarse repede capul şi într-una din ferestrele deschise văzuse un chip al cărui ochi îl ardeau. Apoi se ivi brusc un şarpe mare, verde, ce-o poruncise să nu se mişte. Mai mult nu ştia.

Marian se duse îndată în coridor şi se aplecă peste fereastră. Afară era un cerdac încărcat cu plante acăţătoare. Acolo se vedeau lămurit paşi de oameni care coborâseră.

— E cât se poate de limpede – zise Marian – duşmanul nostru l-a hipnotizat pe paznic şi apoi a poruncit celor patru victime ale sale – care cu siguranţă se aflau de asemenea sub puterea lui hipnotică – să-l urmeze prin fereastră. Datoria noastră e să găsim acum ascunzătoarea unde i-a dus. După cum văd, pavilionul acesta e chiar lângă zidul din afară, aşa că n-a fost greu pentru el să dispară cu victimele sale. Dincolo de zidul acesta e vreo stradă mai însemnată?

— Nu – răspunse Horsing – îndărătul zidului e o străduţă îngustă, pe care rar trece cineva. După vreo sută de metri duce afară din oraş, într-o pădure deasă. Se întretaie apoi cu

alte căi. În mijlocul acestei păduri, la vreo trei kilometri depărtare, se află o vale mare şi adâncă, plină cu dărâmături de stânci.

— O ascunzătoare cât se poate de bună – zise Marian – trebuie să cerceteze cu luare aminte valea asta. Dar încă o întrebare: cunoaşteţi în oraşul acesta o maşină mare, cenuşie, foarte rapidă?

— Ah, aceea care a fost îndărătul nostru! exclamă colonelul. Maşina asta s-a ivit adesea pe aici, dar nu i se putea citi niciodată numărul, căci era mereu acoperit cu praf. Din oraş cu siguranţă că nu e, trebuie să fie de prin împrejurimi.

— Poate că dăm şi de ea în valea aceea părăsită – spuse Marian – să mergem în grădină şi să căutăm locul unde duşmanul nostru s-a lăsat pe zid cu victimele sale. Poate că-l putem pune pe Maha pe urmele lui.

Coborârăm iarăşi la etajul de jos. Pe când Marian, care ne-o luase înainte, se afla lângă uşa de ieşire, aceasta fu deschisă brusc şi o doamnă înaltă şi mlădioasă dădu buzna înăuntru.

Era nespus de frumoasă, dar chipul ei era schimonosit de spaimă. Fără să ne ia în seamă se repezi la colonel şi strigă:

— Lionel, e adevărat? Unde e Freddy? Şi-a pierdut minţile, într-adevăr?

Horsing îi aruncă lui Marian o privire imploratoare şi prietenul meu se apropiă imediat de frumoasa femeie.

— Nu, stimată doamnă – zise el cu hotărâre – Freeddy al dv. nu şi-a pierdut minţile. Aţi fost minţită, Cine v-a spus-o?

— Am fost chemată la telefon – răspunse femeia, năucită – dar unde e Freddy? spunea că se duce la tine la birou. Lionel?

— A şi fost acolo, doamnă – se grăbi să răspundă Marian – dar acum e în drum cu locotenentul Town.

— Păi Town a înnebunit şi el – strigă doamna Horsing – despre întâmplarea din gară vorbeşte toată lumea din oraş… Nu-ţi bate joc de mine, domnule! Cine eşti d-ta?

— Marian Farrow – se prezintă prietenul meu, înclinându-se – vă rog să vă liniştiţi, doamnă! Îl veţi revedea în curând pe Freddy, sănătos.

Femeia îl privi cu îndoială câteva clipe pe Marian, apoi se-ntoarse spre soţul ei şi atunci se petrecu ceva cu adevărat neaşteptat.

Cu iuţeala fulgerului vârî mâna în poşetă, smulse un mic revolver şi îndreptă ţeava spre colonel, scoţând un ţipăt de fiară.

Împuşcătura detună, dar glonţul se izbi de tavan, fără să atingă pe nimeni: Pongo intervenise la timp şi îndreptase în sus mâinile bietei femei. Ea începu să se zvârcolească în pumnii săi, dar fără folos.

În cele din urmă se potoli şi Pongo o duse într-o încăpere apropiată. Colonelul stătea ca năuc şi repeta într-una:

— Ce am făcut? Ce am făcut?

— Nimic n-aţi făcut! se răsti aproape Marian la el. În schimb trebuie acum să faceţi ceva. Să-l căutăm pe acest duşman viclean.

— Pongo – se adresă el uriaşului, care tocmai ieşea din odaie – vezi de prepară repede băutura aceea! În vremea asta noi vom căuta locul pe unde au coborât zidul cei răpiţi. Domnule doctor, vă rog să-l duceţi în laborator pe Pongo al nostru.

În vreme ce medicul porni cu Pongo de-a lungul unui coridor lung, noi părăsirăm pavilionul şi ne îndreptarăm spre zidul care înconjura toate clădirile spitalului.

Marian descoperi curând locul pe unde dispăruse duşmanul nostru, cu cele patru victime ale sale.

— Foarte bine – zise el – aici îl vom pune pe urme mai târziu pe Maha al nostru. Acum trebuie s-o vindecăm în primul rând pe doamna Horsing. Presupun că ea ne va putea da indicaţii, care să ducă la descoperirea făptuitorului.

Ne înapoiarăm la pavilion şi un paznic ne duse în laborator. Pongo era ocupat de zor să prepare o zeamă din buruienile culese.

După zece minute era gata. Doctorul Thomson răci băutura cafenie şi Pongo umplu pe jumătate un păhărel.

— Asta bea doamna bolnavă, apoi face sănătos – zise dânsul.

Merserăm în odaia în care se afla doamna Horsing. Colonelul rămase afară, ca să n-o întărâte şi mai rău.

Cu băgare de seamă medicul îi dădu să bea şi ea nu se împotrivi. Abia golise păhărelul, că trupul ei fu străbătut de un fior, deschise mari ochii-i minunaţi, privi mirată în juru-i, apoi se ridică.

— Doctorul Thomson? întrebă ea, mirată. Cum am ajuns aici? Cine sunt domnii aceştia?

— Domnul Farrow, domnul Bertram şi Pongo – răspunse Thomson – cum vă simţiţi, doamnă?

— Foarte bine – zise frumoasa femeie, nedumerită – dar ia spune, cum… Ah, acum ştiu! exclamă ea deodată şi izbucni în plâns. Bietul meu Freddy. E adevărat, doctore? E nebun şi el, ca sărmanul Town şi ceilalţi ofiţeri?

— Nu, doamnă, se va însănătoşi – interveni repede Marian – la fel şi ceilalţi domni. Şi dv. aţi fost în aceeaşi stare până acum şi v-aţi vindecat cu o băutură pe care a preparat-o Pongo al nostru. Liniştiţi-vă şi ascultaţi-mă!

În vreme ce femeia îşi ştergea lacrimile, Marian îl chemă înăuntru pe colonel; apoi povesti soţiei sale întâmplările de până atunci, asigurând-o mereu că fiul ei va fi vindecat. După aceea Marian începu să-i puie întrebări.

— Ştiţi ceva despre cultul *Voodoo*, stimată doamnă? o întrebă el deodată.

Femeia îl privi cu mirare şi răspunse:

— Da, domnule Farrow. Ah, aşa e, şarpele verde pe care Pongo al dv. şi gardianul Davis l-au văzut după hipnoză e în legătură cu asta. E drept că m-am îndeletnicit mult cu acest cult misterios. Sunt de obârşie americană şi tatăl meu a fost mulţi ani guvernator în Tahiti. Încă pe când eram fată tânără am încercat să pătrund aceste taine întunecate.

— Să ştiţi că acum vom ajunge cu siguranţă la ţintă – zise Marian, mulţumit – cu cine aţi vorbit aici despre acest cult, doamnă?

— Cu toţi ofiţerii pe care-i cunosc şi care vin în casa noastră. Ah şi oamenii aceştia s-au îmbolnăvit din cauza acestei otrăvi grozave! adăugă ea, întristată.

— Aşa e, doamnă – spuse Marian – de aceea şi bănuiesc c-ar exista o legătură între convorbirile dv. despre cultul *Voodoo* şi aceste crime misterioase. Aţi vorbit vreodată de asta cu un indian – acum vreo şapte săptămâni sau poate mai mult? Şi – amintiţi-vă bine, vă rog! - v-aţi bătut cumva joc cu prilejul acela, de credinţa indiană? Şi au fost de faţă atunci acei domni ofiţeri care acum sunt bolnavi?

— Fireşte! exclamă doamna Horsing. Lionel, trebuie să-ţi aduci aminte şi tu de asta. Acum vreo două luni am dat o serată la care a luat parte şi un indian, Dşo Singh. Venise în oraşul nostru cu recomandaţii bune, ca să cerceteze pagodele de pe aici – zicea. Din vorbă în vorbă ajunserăm să discutăm şi despre arta fachirilor indieni şi între mine şi Dşo Singh s-a iscat o discuţie lungă. Am râs de el şi spuneam că minunăţiile fachirilor nu-s decât înşelătorii. Domnii de faţă îmi dădură dreptate şi apoi am ţinut indianului o conferinţă întreagă despre cultul *Voodoo*.

— Aşa e – interveni colonelul – uitasem cu totul de această întâmplare. Dar nu poate fi vorba de Dşo Singh; era un indian cultivat, care nu e în stare de asemenea lucruri. Dar… domnule Farrow – schimbă el tonul deodată – Dşo Singh avea o maşină cenuşie foarte rapidă.

— Ei, vedeţi! făcu Marian, mulţumit. Uite că şi avem un punct de plecare. Nu v-a bătut la ochi încă până acum, domnule colonel, că indianul, s-a grăbit să părăsească Bangalore, deşi la-nceput spunea că vrea să studieze pagodele? Împrejurarea aceasta, apoi maşina cenuşie, îl fac foarte suspect. Nu mă mulţumesc însă cu atât; trebuie să fi avut un temei şi mai puternic pentru răzbunarea lui.

Marian privi la frumoasa doamnă Horsing, care roşi deodată. Şi înainte ca prietenul meu să mai poată pune o întrebare, ea zise, cu hotărâre:

— Da, domnule Farrow, ai dreptate. Am vrut să trec sub tăcere faptul, dar văd că faţă de dv. nu se poate. După masă, Dşo Singh – care cred că împotriva obiceiului său băuse alcool – nu s-a putut stăpâni să nu-mi facă o declaraţie de dragoste. Nu chiar aşa pe faţă, dar destul de vădit. Refuzându-l, pe ton glumeţ, el mi-a propus să-l părăsesc pe soţul meu şi să devin tovarăşa lui de viaţă, împărţind cu dânsul averea şi rangul său. Atunci Freddy, care se apropiase neobservat, îi strigă în faţă că mama lui nu va veni niciodată în atingere cu un băştinaş murdar. I-am poruncit să se astâmpere şi m-am scuzat faţă de Dşo Singh, obiectând tinereţea băiatului, dar indianul părăsi imediat terasa unde mă dusese şi puţin mai târziu plecă.

— Dar bine, Mary, de ce nu mi-ai povestit nimic despre asta? întrebă colonelul cu imputare. Te-aş fi apărat în alt mod faţă de acest nemernic.

— Lionel, dragă, am vrut să nu dau loc la un scandal – răspunse tânăra femeie – în situaţia ta oficială trebuie să fii cu mare băgare de seamă şi pentru mine chestia era încheiată odată cu plecarea indianului, care nu s-a mai arătat de atunci.

— Dar acum se răzbună, doamnă – spuse Marian – ar fi trebuit să vă gândiţi la asta, când după o săptămână, primul ofiţer care luase parte la discuţia asupra cultului *Voodoo,* a încercat să atenteze la viaţa soţului dv. Acum vroia să vă lovească în chipul cel mai dureros, în persoana lui Freddy. Şi mai trebuie să vă pun o întrebare, doamnă, de răspunsul căreia atârnă mult: în ce relaţiuni sunteţi cu locotenentul Fileds, aghiotantul soţului dv.?

Doamna Horsing privi mirată pe Marian apoi zise:

— Se pare că de dv. nu se poate ascunde nimic, domnule Farrow. Da, Fields mi-a făcut şi el o declaraţie într-un rând, dar i-am spus că e prost, ca să-l vindec de pasiunea lui, ceea ce cred că am reuşit. Nici asupra acestui fapt n-am mai vrut să stărui.

Colonelul se înfurie:

— Ticălosul! O să-l iau eu la rost şi-l mut pentru câţiva ani undeva, la mama dracului!

— Să lăsăm asta acum! zise Marian. Domnule colonel, îl învinovăţesc pe aghiotantul dv., locotenentul Fields, că se află în legătură cu criminalul acela misterios.

Horsing păli şi se holbă la Marian.

— De vreme ce aşa susţii d-ta, domnule Farrow, trebuie să te cred – zise el apoi – dar ce dovezi ai?

— Voi încerca să-l dau de gol pe Fileds – răspunse prietenul meu – am înţeles din capul locului că duşmanul dv. trebuie să aibă un complice în apropierea dv., când l-am văzut pe Freddy venind în halul acesta la birou. Fields ieşise afară într-un rând şi a lipsit câteva minute… Ei bine, atunci trebuie să fi telefonat repede. Apoi, după plecarea noastră spre mlaştină trebuie să fi dat de veste îndată complicelui său, astfel că indianul ne-a putut urmări cu maşina şi să-l hipnotizeze pe Pongo. Şi, mai cred că doamna Horsing a fost chemată la telefon de Fields, care i-a vestit îmbolnăvirea lui Freddy.

— Da, da… spuse femeia – glasul îmi părea cunoscut – el trebuie să fi fost!

— Ei, vedeţi, bănuielile mele se adeveresc – zise Marian – vă puteţi aminti, doamnă, dacă după convorbirea telefonică, în urma căreia aţi venit încoace, aţi avut vreo întâlnire neaşteptată cu un indian? Trebuie să stabilim în ce fel v-a putut fi dată otrava.

— Când am ieşit grăbită din casă, m-am ciocnit într-adevăr de un indian – răspunse doamna Horsing – dar acela a fost Duba, un bătrân negustor ambulant, de la care am cumpărat multe lucruri până acum.

— N-aţi simţit cumva vreo înţepătură cu prilejul acestei întâlniri? întrebă Marian.

— Da, acum îmi amintesc… răspunse tânăra femeie. Credeam că e o insectă. Aici, la partea de jos a braţului am simţit o durere uşoară.

Doctorul Thomson cercetă cu interes braţul, apoi zise:

— E o împunsătură care nu putea fi făcută decât cu un ac. Ai dreptate, domnule Farrow, doamnei i s-a introdus otrava în felul acesta.

— Atunci trebuie arestat şi Duba – hotărî Marian – şi acum să ne ocupăm mai de aproape de locotenentul Fields.

IV
SFÂNTUL

PROBABIL CĂ MUTRELE NOASTRE îl făcură pe locotenent să ghicească cum stau lucrurile, căci în momentul când intrarăm în biroul colonelului, Fields sări în sus şi se făcu alb ca varul.

Horsing se apropiă încetişor de el şi zise, tăios:

— Soţia mea mi-a povestit de nebunia d-tale. Ţinând seamă de tinereţea d-tale am vrut să te deportez, dar domnul Farrow a ridicat acum împotrivă-ţi o acuzaţie, de care trebuie să răspunzi.

Se dădu la o parte şi făcu loc lui Marian, care după ce privi pătrunzător pe tânărul ofiţer, zise cu asprime:

— Un european nu trebuie să se întovărăşească niciodată cu un asiatic, căci din asta nu poate ieşi decât nenorocire. Ai putea să-ţi uşurezi soarta, în oarecare măsură, dacă ne vei spune unde se află acum Dşo Singh. I-ai telefonat de două ori astăzi: odată pentru ca să-l împiedece pe micul Freddy de a vorbi, iar a doua oară ca să-l prindă pe Pongo al nostru. Dar n-a avut noroc, după cum nici cu doamna Horsing nu i-a mers bine, căci am vindecat-o îndată. Ia să ne spui unde se ascunde!

Fields îşi dădu seamă că nu i-ar fi folosit la nimic să nege. Prea îl luase repede Marian! Lăsă capul în piept şi zise încet:

— Da, am păcătuit greu, dar mi-am pierdut minţile… Întâi din pricina dragostei, apoi din ură, când doamna m-a luat în râs. Atunci m-am întovărăşit cu Dşo Singh, care şi el vroia să se răzbune. N-am bănuit însă că asiaticul ăsta va merge atât de departe. Regret din suflet şi sunt gata să fac orice ca să îndrept lucrurile. Unde se ţine Dşo Singh, vă jur că nu ştiu. Are un fir telefonic special, legat cu aparatul de aici şi cu acela din locuinţa mea particulară. Încotro duce firul acela, nu ştiu.

— E regretabil – zise Marian – dar am putea pune un specialist să urmărească. Vă rog să dispuneţi imediat cele de cuviinţă, domnule colonel! Domnul Fields trebuie menţinut arestat până vom fi pus mâna pe Dşo Singh.

— Nu – strigă ofiţerul – am greşit şi mă voi judeca singur.

În clipa următoare ridică revolverul şi îşi găuri tâmpla dreaptă cu un glonte.

— Mary! mai şopti el şi se rostogoli greoi pe podea.

— Cel puţin a murit ca bărbat – spuse Horsing, grav – va avea parte de un mormânt onorabil, iar faptele sale vor rămâne între noi, domnilor.

Câţiva ofiţeri şi soldaţi, alarmaţi de detunătură, dădură buzna în odaie. Horsing le împărtăşi că Fields se împuşcase din imprudenţă, apoi dădu unui ofiţer însărcinarea să se ocupe de înmormântare şi părăsi împreună cu noi biroul.

— Eu voi porni îndată pe urma care trebuie s-o fi lăsat Indianul plecând de la spital – zise Marian – poate descopăr încă astăzi ascunzătoarea lui şi-i eliberez pe prizonieri. Domnule colonel, nu uitaţi să daţi ordin pentru arestarea lui Duba acela! Probabil, însă, că a dispărut din oraş.

Ne luarăm repede rămas bun de la Horsing şi ne înapoiarăm la spital; nu mai intrarăm însă în grădină, ci merserăm de-a lungul zidului, cotirăm în străduţa pustie şi pornirăm în josul ei până puturăm vedea acoperişul pavilionului spitalului.

— Pe aici a coborât cu victimele sale – zise Marian, arătând câteva rămurele frânte ale plantelor acăţătoare – acum Maha trebuie să-şi dovedească talentele.… Ah! Păcat. La asta nu m-am gândit.… se întrerupse el.

Arătă spre urmele lămurite ale unui automobil, care se întipăriseră în pământul moale. Acum era foarte îngreuiată urmărirea şi numai întâmplarea ar fi putut face ca un poliţist să fi văzut maşina cenuşie cu numărul acoperit.

— Ce ne facem acum? întrebai eu.

— Trebuie să ne întoarcem şi să cerem lui Roberts, şeful poliţiei, să pună să se caute automobilul cenuşiu! hotărî Marian. Apoi aş vrea să găsesc valea aceea pe care o pomenise colonelul. Mă aştept să dăm de surprize acolo.

— Numai de n-ar fi neplăcute – zisei eu, râzând – dar ce-o fi asta? Văd venind oameni mulţi încoace. O fi vreo capcană pentru noi?

În vreme ce Pongo îl trase pe Maha la dânsul, Marian privi cu luare aminte la gloata de oameni care se apropia de noi.

— Sunt mai toţi indieni – zisei eu, apoi – dar văd colo şi europeni şi soldaţi, aşa că nu poate fi pentru noi. Haideţi să ne lipim de zid şi să-i lăsăm să treacă. E ciudat că şi ei se-ndreaptă spre pădurea către care vroiam să mergem noi.

Ne aşezarăm în aşa fel lângă zidul spitalului, încât Maha stătea bine ascuns sub picioarele noastre. Indienii trecură pe lângă noi fără să ne ia în seamă, în vreme ce europenii civili şi soldaţii, ne aruncară priviri curioase.

Cel din urmă era un sergent, care ne salută milităreşte. Marian îi făcu îndată semn să se apropie şi-l întrebă prietenos:

— Ne cunoaşte, domnule sergent?

— Da, domnule Farrow, am fost la gară cu prilejul primirii dv.

— Aşa! Dar încotro merg toţi oamenii ăştia?

— Cică s-ar fi ivit în pădure un fachir sfânt, care face nişte lucruri de te cruceşti. Dacă nu vă supăraţi, v-aş sfătui să vă duceţi să-l vedeţi şi dv.

— Un fachir sfânt? zise Marian, îngândurat. Ştii cumva când s-a ivit pentru întâia oară?

— Cam cu vreo două luni în urmă, domnule Farrow.

— Ah, atunci trebuie să-l văd neapărat! zise prietenul meu, cu însufleţire. Dar mai întâi trebuie să trimit o veste şefului poliţiei. Văd colo venind un poliţist, o să-l rog pe el să ducă o scrisoare domnului Roberts.

Din fericire, poliţistul acela fusese în gară la primirea noastră. Marian scrise câteva cuvinte pentru şeful poliţiei şi omul îl încredinţă că va preda scrisoarea cât mai repede.

După ce se depărtă, prietenul meu se adresă sergentului:

— Vrei să fii atât de bun să ne conduci? Ştii cumva dacă fachirul locuieşte în apropierea văgăunii care se află la vreo trei kilometri de aici?

— Nu, domnule Farrow, locul unde dă reprezentaţiile, e mai aproape. Nimeni nu l-a urmat încă, deoarece la sfârşitul „spectacolelor” sale dispare fără urmă.

— Hm.… făcu Marian. Şi sfântul acesta poate fi găsit acolo în fiecare zi?

— Nu, pe neaşteptate se zvoneşte în oraş, din când în când, că va da iarăşi o reprezentaţie. Şi atunci aleargă acolo oamenii care nu l-au văzut încă.

— Atunci să mergem repede! hotărî Marian.

Mulţimea o luase cu mult înainte şi tocmai dispărea pe după o cotitură a drumului. Asta ne venea bine la socoteală, căci am fi bătut la ochi cu Maha al nostru.

— Ia aminte şi la urmele acestuia automobil! se adresă Marian sergentului, când dădurăm iarăşi într-un loc de urmele roţilor maşinii. Cu dânsul au fost răpiţi ofiţerii îmbolnăviţi şi fiul colonelului.

Ajunserăm curând în pădure. Şoseaua era foarte bine întreţinut, dar din păcate nu mai puturăm găsi acum urmele roţilor. Şi după câteva sute de metri dădurăm de răscrucea a trei drumuri.

Sergentul ne călăuzi pe şoseaua ce ducea de-a dreptul spre Nord. După vreo două sute de metri omul coti de pe şosea şi arătă o potecă îngustă dar bătătorită ce răspundea în pădure.

— Poteca asta duce într-un luminiş, unde obişnuieşte fachirul să dea reprezentaţiile – zise el.

— Coteşte spre şoseaua principală care duce la Madras – răspunse prietenul meu.

— Trece prin apropierea unei văi întinse? întrebă mai departe prietenul meu.

— Întocmai, domnule Farrow; duce cam la o sută de metri de valea aceea.

— Foarte bine! zise Marian, mulţumit.

Pornirăm pe poteca îngustă care ducea în pădure. Merserăm voiniceşte vreo cinci minute şi după câtva timp auzirăm murmure nedesluşite, apoi intrarăm într-un luminiş mare, în care vreo optzeci de oameni alcătuiau un cerc strâns.

În mijlocul cercului stătea pe vine un indian, cu barbă lungă, argintie. Privea neclintit spre un muşuroi de pământ. Îl acoperi repede cu o basma albă şi începu să facă mişcări ciudate cu mâinile.

Basmaua se înălţă încet, încet, ridicată de o plantă care se făcea tot mai mare. După cinci minute, din muşuroi de pământ crescuse un copac cu flori, care căzură repede, fiind înlocuite cu fructe coapte.

— Aha, vraja numită Mango! şopti Marian. E o sugestie în masă.

— Ca toate minunăţiile pe care le va arăta fachirul – zisei eu – s-a scris mult despre asta.

— Aşa e – încuviinţă Marian – acum vine coşul în care va tăia în bucăţi un copil.

Un coş mare, fu adus de doi indieni, ceri n-aveau pe ei decât un şorţ dinainte. În coşul acesta intră un băieţaş şi bătrânul fachir vârî deodată o sabie în lungul şi latul coşului. Băiatul ţipă, curse sânge, printre nuiele – apoi fachirul se înclină, cu braţele încrucişate.

Şi înaintea noastră se ivi, teafăr, băiatul care intrase în coş.

Aplauze prelungite răsplătiră pe fachir, care însă nici nu tresări, ci luă o funie de cânepă şi o zvârli în aer. Frânghia rămase dreaptă ca o lumânare, părând că atârnă de undeva din cer.

Băiatul începu să se caţere pe ea, tot mai sus, deveni din ce în ce mai mic… şi deodată dispăru.

Fachirul luă un cuţit lung în gură şi se căţără după băiat. Şi el dispăru sub bolta albastră. După câtva timp răsunară ţipete în aer, horcăituri, apoi nu se mai auzi nimic.

Şi iată că deodată căzură jos picioarele sângerânde ale băiatului, apoi trunchiul şi la urmă capul. Veni apoi plutind o pânză albă şi acoperi trupul îmbucătăţit. După aceea se ivi unul din aghiotanţii fachirului, ridică pânza şi… băiatul se ridică, zâmbind.

Sfântul însă rămase dispărut şi deodată funia căzu jos, iar aghiotantul o încolăci la loc.

Aplauze nesfârşite răsplătite aceste minunăţii, care se întemeiau numai pe sugestia maselor. Aghiotanţii şi băiatul începură să meargă cu cheta şi spectatorii dădură din belşug.

— Asta a făcut-o minunat! zisei lui Marian.

Prietenul meu nu răspunse însă şi abia acum băgai de seamă că dispăruse.

Îl întrebai pe Pongo şi pe sergent, dar nici ei nu observaseră dispariţia lui misterioasă. O presimţire mă cuprinse.

— Totdeauna dispare aşa fachirul? întrebai pe sergent.

— Nu, de obicei se face nevăzut în pământ.

— Atunci întoarce-te repede la Bangalore şi spune domnului Roberts şi colonelului d-tale să vie imediat cu cel puţin douăzeci de oameni la valea de care pomenise domnul Horsing. Eu cu Pongo le-o voi lua înainte. Grăbeşte-te, te rog!

Sergentul plecă îndată. Îi făcui un semn lui Pongo şi păşirăm neobservaţi îndărătul unui copac cu trunchiul gros. Spectatorii părăsiră luminişul, dar noi rămaserăm acolo ca să-l căutăm pe Marian.

Curând luminişul rămase pustiu. Ciudat că şi cele două ajutoare ale fachirului şi copilul dispăruseră. Din prevedere mai aşteptarăm puţin timp, apoi o luarăm de-a lungul marginii luminişului, ca să căutăm urme.

Porneau mai multe poteci de acolo, dar abia la a patra pe care o văzurăm, Maha începu să dea semne de bucurie, ceea ce însemna că găsise urma lui Marian. În vreme ce noi toţi priveam cu încordare la năzdrăvăniile fachirului, prietenul meu se furişase în jurul luminişului, apoi pornise pe poteca asta.

Încetişor, ciulind urechile şi privind cu atenţiune de jur-împrejur, ne lăsarăm conduşi de Maha în lungul potecii. Aceasta mergea direct spre Nord şi acum ştiam că nu mă înşelase presimţirea: vom ajunge în valea stâncoasă de care pomenise colonelul şi despre care îl mai întrebase Marian odată pe sergent.

Maha trăgea tot mai vârtos, dar Pongo nu-l slăbea de curea. Trebuia să fim prevăzători şi să nu îngăduim ghepardului să-şi arate bucuria atât de zgomotos.

Poteca începu să coboare lin eu şoptii:

— Pongo, acum cu băgare de seamă! Se pare că ne apropiem de valea aceea. A!…

Îmi rupsei vorba, speriat, dar în clipa următoare răsuflai uşurat. O făptură se ivise deodată dindărătul unui copac şi ne ieşise în cale şi n-ar fi lipsit mult să descarc un glonţ într-însa.

Dar îl recunoscui îndată pe Marian, a cărui dispariţie mă îngrijorase atât de mult.

— Bine c-aţi venit! zise el, în şoaptă. Cred că vom găsi aici lămurirea întregii taine. Vreau să spun că-l vom putea prinde pe Dşo Singh. L-ai trimis pe sergent să aducă ajutoare din Bangalore?

— Da – răspunsei.

— Foarte bine ai făcut, căci se poate ca Dşo Singh să aibă numeroşi complici. Deocamdată voi trebuie să rămâneţi aici, până vă voi da vreun semn. Dacă sosesc ajutoarele din oraş ţineţi-le cu voi până viu sau vă chem eu. Trebuie să mă mai duc odată să-mi dau seamă de toată situaţia.

Înainte de a-l mai putea întreba ceva el şi dispăru printre copaci.

V
IZBÂNDĂ DEPLINĂ

SĂ FI TRECUT VREO JUMATATE DE CEAS, când Pongo ridică deodată mâna, îşi încordă auzul, apoi zise:

— Vin Askari.

Mai trecură însă câteva minute până se iviră colonelul şi Roberts, şeful poliţiei, urmaţi de zece poliţişti şi tot atâţia soldaţi.

— Crezi că am luat destui oameni? întrebă încetişor colonelul.

— Da – răspunsei, deşi nu ştiam cu câţi duşmani avem de-a face – putem socoti cel puţin patru oameni, dar e cu putinţă ca şi bieţii ofiţeri să fie siliţi să lupte împotriva noastră. Ar fi bine să daţi oamenilor dv. instrucţiuni speciale pentru cazul acesta.

— Se prea poate să fie cum zici d-ta – încuviinţă colonelul – mai cu seamă când m-or vedea pe mine, e posibil să mai capete un acces dintr-acelea. Crezi într-adevăr că vom izbândi?

— Tot ce se poate – răspunsei eu – cu siguranţă că prietenul meu se află pe urma cea bună şi presupun că există o legătură strânsă între Dşo Singh şi acest fachir, care şi el s-a ivit acum două luni. Fachirul dispăruse mai adineaori nu în pământ, ca de obicei, ci cu prilejul unei scamatorii. În acelaşi timp cu el a dispărut şi prietenul meu şi presupun că l-a urmărit până aici.

— Ah, fachirul acela, aşa-zisul „sfânt“! exclamă colonelul. Ar fi trebuit să ne gândim şi la el. Nu eşti de părere să nu mai aşteptăm aici cu mâinile în sân, ci să pornim să vedem dacă nu i s-a întâmplat ceva prietenului d-tale?

Îngrijorarea colonelului mă molipsi. Trecuse prea mult timp şi Marian at fi trebuit să fie înapoi, sau să dea vreun semn.

— Da, domnule colonel – zisei eu, cu hotărâre – să nu mai aşteptăm! Eu cu Pongo o iau înainte şi dv. cu oamenii ne veţi urma peste trei minute.

Neliniştea mea îi molipsi atât de Pongo cât şi pe Maha. Acesta smucea cu furie de curea şi Pongo începu să facă paşi atât de mari, încât trebuia să alerg aproape ca să mă pot ţine după el.

Poteca se înclina tot mai mult dar în acelaşi timp vegetaţia pe ambele laturi devenea tot mai deasă. Acolo se puteau ascunde zeci de duşmani.

În cele din urmă ieşirăm din pădurea întunecoasă şi în faţa noastră se întindea valea presărată cu rămăşiţe de stânci.

Dacă nu l-am fi avut pe Maha, nici gând să-l găsim pe Marian aici. Pe terenul pietros nu se întipărea nici o urmă şi în labirintul acesta de stânci erau atâtea peşteri şi ganguri, încât ne-ar fi trebuit zile întregi ca să le cercetăm pe toate.

Dar Maha ne călăuzi printre stânci şi deodată se opri, adulmecând de zor. Ne aflam într-un loc între două îngrămădiri de stânci de ambele părţi ale căruia se căscau peşteri adânci.

Cât de uşor s-a fi putut produce un atac acolo şi purtarea lui Maha îngăduia singura încheiere: că Marian fusese prins acolo şi târât mai departe.

Ghepardul îi pierduse într-adevăr urma, căci după ce căută mai mult timp vru să pornească înapoi.

Câteva clipe rămaserăm nehotărâţi, apoi Pongo zise în şoaptă, arătând îngrămădirea de stânci:

— Pongo caţără sus, caută Masser Farrow.

Ideea era bună, căci din creştetul acestor stânci putea cuprinde cu privirea valea pe o întindere mare.

Uriaşul îmi dădu să-l ţiu pe Maha şi începu să se caţere pe stânca din dreapta. Peste puţin timp fu sus, se ridică încetişor şi se uită cu luare-aminte în juru-i.

Deodată îl văzui tresărind, privi câteva clipe drept înainte şi începu să coboare cu atâta grabă că mă temeam să nu vie în cap.

Când fu jos arătă cu mâna înainte şi exclamă:

— Colo este foc. Pongo crede că Masser Farrow în primejdie.

Mă trecură fiori. Dacă Pongo care era de obicei de un calm desăvârşit, vorbea aşa cum vorbise, atunci exista motiv de îngrijorare.

Cu paşi de adevărat uriaş începu să gonească printre stânci şi numai mulţumită ghepardului, care mă trăgea cu furie înainte, putui ţine şi eu pas cu el. Alături unul de altul goneam pe o potecă îngustă, printre ziduri înalte de stâncă, apoi ajunserăm într-un loc liber…. Ne oprirăm din fugă, ca împietriţi atât de înfiorătoare era priveliştea care ni se arăta ochilor.

Pe un rug mare era întins Marian, legat fedeleş. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Lemnele ardeau cu limbi mari de foc, care învăluiau uneori trupul prietenului meu.

O boare de vânt alungă flăcările şi fumul într-o parte şi atunci Marian ridică puţin capul şi privi spre noi. În clipa aceasta ne regăsirăm cumpătul şi sărirăm înainte.

Dar Maha fu mai repede ca noi – cu o săritură o zbughi din loc, făcându-mă să mă clatin, dar în acelaşi timp se rupse cureaua de care-l ţineam.

Ca o săgeată zbură credinciosul animal, se opri o clipă în faţa flăcărilor, apoi se săltă sus pe lemnele care ardeau în vâlvătăi.

În clipa următoare înhăţase funia cu care erau legate pe piept braţele lui Marian, îl trase jos de pe rug pe prietenul meu şi-l târî din apropierea flăcărilor.

Pongo şi ajunsese acolo, îl ridică pe Marian şi porni în goană cu el. Rugul se prăbuşi cu zgomot şi scânteile se înălţară în văzduh.

Îl mângâiai pe Maha cu cele mai alintătoare cuvinte, în vreme ce Pongo tăia la repezeală legăturile prietenului meu.

Marian gemu şi zise, cu glas obosit:

— Vă mulţumesc, credincioşii mei camarazi. Ăsta a fost ajutor în ultima clipă. Diavolul ăla m-a paralizat repede cu o otravă, apoi au venit cele două ajutoare ale lui şi m-au legat.

Cu ajutorul lui Pongo, Marian se ridică, îl mângâie pe Maha şi întrebă:

— Sunt oamenii aici?

— Trebuie să sosească îndată – răspunsei – noi am pornit cu trei minute înaintea lor. Focul le va arăta drumul.

— Foarte bine! zise Marian, care din clipă în clipă îşi revenea tot mai mult. Prizonierii sunt într-una din peşterile de pe aici. Dşo Singh cu ajutoarele lui e şi el pe aproape; spunea în batjocură că vrea să-şi încarce comorile în maşină, apoi va veni să vadă ce-a mai rămas din mine şi pe urmă va pleca. Trebuie să-l prindem.

— Şi fachirul? întrebai.

— E şi el aici – răspunse Marian, zâmbind foarte ciudat.

Nu mai avui răgaz să-l întreb ceva, căci se iviră Horsing şi Roberts, cu oamenii lor.

Marian nu răspunse la întrebările ce i le puneau cu privire la pricina focului, ci expuse un plan care trebuia să ne ducă cu siguranţă la izbândă.

Cinci soldaţi trebuiau să cerceteze cu luare aminte partea răsăriteană a văii, deoarece Marian presupunea că de acolo ducea un drum spre şoseaua apropiată, altminteri n-ar fi putut ajunge în vale Dşo Singh cu maşina lui.

Pe ceilalţi îi împrăştie de-a curmezişul văii. Îi învăţă să cerceteze cu atenţiune fiecare peşteră şi crăpătură şi să tragă fără cruţare dacă le va ieşi cineva străin în cale.

Colonelul şi Roberts rămaseră cu noi, în vreme ce oamenii, sub conducerea sergentului, porniră înapoi, ca să se

împrăştie la începutul văii.

— Dşo Singh a dispărut acolo printre stânci – zise Marian – poate e mai bine să-l urmărim singuri. Se poate întâmpla să vie îndată, căci rugul a ars aproape până la sfârşit. Aşa dar scoateţi revolverele domnilor şi să nu şovăiţi dacă-l vom întâlni pe indian şi veţi vedea că face vreo mişcare suspectă.

Pornirăm pe poteca îngustă arătată de Marian. Deodată, prietenul meu, care mergea cu câţiva paşi înainte, ridică mâna. Ne oprirăm şi auzirăm acum şi noi zgomote slabe. În faţa noastră trebuiau să fie câţiva oameni care se-ndeletniceau cu ceva. De sigur că indienii încărcau în maşină lucrurile de preţ, pe care le vor fi furat de pe undeva.

Pornirăm mai departe, în vârful picioarelor. Ajunserăm la capătul potecii şi în faţa noastră văzurăm automobilul cenuşiu. O şosea îngustă dar bine întreţinută ducea spre răsărit; trebuia să se împreuneze sus cu şoseaua principală.

Marian ne făcu semn să ne oprim; aşteptarăm cu încordare ivirea indianului şi în cele din urmă auzirăm slab de tot rostogolindu-se o piatră.

După câteva clipe, dintr-o crăpătură a stâncii de la dreapta noastră ieşiră trei indieni, ducând la maşină pachete grele. Recunoscui pe cei doi aghiotanţi ai fachirului, îndărătul cărora păşea un indian înalt şi subţirel. Acesta trebuia să fie Dşo Singh.

Când cei trei fură lângă maşină, Marian strigă:

— Sus mâinile!

Indienii dădură drumul pachetului şi se-ntoarseră cu repeziciune. Se pomeniră cu patru ţevi de armă în faţă, iar Pongo ţinea ridicat braţul cu enormul său cuţit de rechin.

Câteva clipe indienii stătură nemişcaţi, apoi Dşo Singh duse mâna la buzunar. Dar în acelaşi moment atât eu cât şi Marian traserăm şi cu un ţipăt de durere indianul lăsă în jos braţul. Gloanţele noastre îi zdrobiseră încheietura mâinii.

Cei doi însoţitori ai săi se repeziră spre noi, ţinând în mână cuţite lungi, pe care le scoseseră cu o repeziciune de necrezut de sub veşmintele lor albe.

Îi primirăm cu patru gloanţe, Căci atât colonelul cât si Roberts traseră acum alături de noi. Indienii se prăbuşiră la pământ, se mai zvârcoliră câteva clipe, apoi rămaseră nemişcaţi.

Privii în jos spre ei, fără să mă mai sinchisesc de Dşo Singh, pe care-l credeam scos din luptă. Dar deodată văzui nelămurit o mişcare fulgerătoare a lui Pongo şi când privii în sus observai cuţitul lui săgetând aerul şi înfigându-se în pieptul indianului.

Dşo Singh vârâse pe ascuns mâna stângă în buzunarul veşmântului său alb, ca să scoată, probabil vreo armă şi uriaşul negru, care nu-l scăpase din ochi, i-o luă înainte.

— Mai bine aşa – zise Marian – căci indianul acesta e înzestrat cu daruri atât de extraordinare, încât ar fi hipnotizat pe toţi paznicii de închisoare şi le-ar fi poruncit să-l deschidă porţile.

— Mariane, dar unde a rămas fachirul? întrebai eu cu înfrigurare.

— Uite-l colo! răspunse prietenul meu zâmbind şi arătă spre cadavrul lui Dşo Singh. Făcea pe fachirul, ca să poată rămâne mai uşor ascuns. Mi-a spus-o chiar el, râzând, deşi eu o bănuiam de mai înainte.

Prizonierii fură găsiţi nevătămaţi într-o peşteră. Îi duserăm la Bangalore, unde fură vindecaţi cu băutura preparată de Pongo.

Pachetele încărcate de Dşo Singh în maşină, conţineau obiecte de preţ furate din pagodele din Bangalore.

Bucuria frumoasei doamne Horsing e cu neputinţă de descris. Furăm nevoiţi să rămânem timp de trei zile oaspeţii ei şi în vremea asta banchetele şi serbările în cinstea noastră se ţinură lanţ.

Când părăsirăm oraşul, ne spuserăm cu mulţumire că am lăsat într-însul alţi prieteni pentru toată viaţa – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **FACHIRUL.**

În numărul următor:

PRINŢESA MOARTĂ.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST